

In memoriam Borisu Lukšiću

Prije nekoliko mjeseci umro je Boris Lukšić, naš suradnik. Pokopan je tiho, u krugu svojih prijatelja, gotovo nezapaženo i bez javnih nekrologa. Nije to ni čudno kad je u svojem gradu bio polako od svih zaboravljen. Dolazili su novi i mladi naraštaji, bez povijesnog pamćenja, od kojih ne možemo tražiti da se i toga još sjećaju. A Boris Lukšić je već za svojih studentskih dana otišao iz Splita, a onda se poslije 1971. godine našao u tuđini, među našom političkom emigracijom. A ipak je u to davno vrijeme bio među onom malobrojnom katoličkom inteligencijom koja se nije sramila svoje vjere i svojeg naroda. Mnogo je pisao i objavljivao iz područja kulture, kazališta, filozofije, teologije, mistike i politologije. Družio se s Škvorcom, Šagijem, Turčinovićem, Dudom, a za vrijeme Hrvatskog proljeća zajedno s Jurom Jurasom i Matkom Bradarićem stajao hrabro iza mnogih pothvata i akcija. To je nastavio činiti i u inozemstvu. Uređivao je za bogatije naše ljude knjige pjesama i pripovjedaka. Živio je teško i s mnogo odricanja. Unatoč takvu životu, ostao je blag, dobar, popustljiv, snošljiv i kršćanski otvoren. Nije ga obilježavao politički radikalizam, iako je među takvim ljudima bio prisiljen živjeti. Uvijek sam ga doživljavao kao malog dječaka, u svemu nezrelog osim u dobroti i razmišljanju. A - mogu to osobno posvjedočiti - mnogo je i sabrano molio, tijekom cijelog svojeg života, a posebno pred smrt. Tražio je od mene da mu nađem dobrog ispovjednika jer ga je uvijek mučila misao da još nešto mora reći o sebi prije odlaska pred Gospodina.

Kad se vratio početkom devedesetih iz inozemstva, bio je posve smeten i neprilagođen novim prilikama. Smetao ga je politički radikalizam nekih političkih katolika, među kojima su se nalazili mnogi njegovi dobri prijatelji. Nije vjerovao da je koncilsko kršćanstvo, koje je i on gradio, tako brzo iščeznulo. Htio je pisati, ali ga nitko nije više htio. Svi su pobjegli u politiku. Zato je njegov sprovod ma Lovrincu bio tako tih, pust i nečujan. Neko ga je drugo i okrutno vrijeme nadišlo i slomilo prije smrti. Ona mu je došla kao olakšanje u teškoj i beznadnoj bolesti, u kojoj nije izgubio svoju čvrstu vjeru. Neka mu bude Bog blag i milostiv kako je on bio prema svojim prijateljima.

Željo Mardešić